

Zprávy a oznámení

Školení mladých kněží

V úterý 15. května se zúčastním na biskupství školení mladých kněží. Mše sv. v Rožmitále tudíž nebude. Intenci odsloužím v Českých Budějovicích.

Slavnost Nanebevstoupení Páně

Ve čtvrtek 17. května uplyne čtyřicet dní od Velikonoc a budeme slavít Nanebevstoupení Páně. V tento dne bude mimořádně mše sv. večer od 18.00 hod.

Mše sv. v domově důchodců

V tentýž čtvrtek 17. května bude slavena i mše sv. v rožmitálském domově důchodců. Začátek bude jako obvykle v 15.00 hod. v kapli domova.

Pouť v městském kostele

Městská pouť ke cti zemského patrona sv. Jana Nepomuckého připadá na neděli 20. května. Mše sv. bude tudíž sloužena v kostele na Náměstí a to od 8.15 hod.

Boží hod svatodušní

Na neděli 27. května připadá padesátý den po Zmrtvýchvstání Páně – slavnost Soslání Ducha svatého. Svatodušní sbírky budou již tradičně určeny na katolickou Charitu.

Dětská májová

V neděli 27. května zazpívá při poslední májové pobožnosti zdejší sbor mládeže Třemšínská kvítka.

Úmysly mší svatých od 14. do 27. května 2007

Ranní mše sv. R: Ne 8.15 hod. R - farní kostel Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále
m: Čt 8.00 hod. m - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí
Večerní mše sv. M: Út, St, Pá, So 18.00 hod. M - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí

Po 14.4.	mše sv. není	Po 21.5.	mše sv. není
Út 15.5.	mše sv. není, intence za rodinu Novotných a Smrčkovu bude odsloužena v Č.B.	Út 22.5.	Za Marii Krejzarovou
St 16.5.	Za Jana a Emilií Stehlíkovy a jejich děti	St 23.5.	Za Karlu Jeníčkovou
Čt 17.5.	Za Miladu Folaufovou a její rodiče	Čt 24.5.	Na dobrý úmysl – volná intence
M 18.00 !		m	
Pá 18.5.	Za rodiče Kulovaných a dceru Marii	Pá 25.5.	Za rodiny Květoňovu a Fůzyovu a Ing. Dušana Fůzy
M		M	
So 19.5.	Za Františka a Růženu Mácovy a jejich rodiče	So 26.5.	Za Barboru a Václava Vachatovy, jejich děti a rodiče
M		M	
Ne 20.5.	Za + z rodiny Zířů a Františku Janotovou	Ne 27.5.	Za Václava Kresla, sestru Olgu, jejich rodiče a rod Novotných
M 8.15 !		R	

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Starý Rožmitál, Rybova 1, 262 42 Rožmitál pod Třemšínem ☎ 318 665 182 Uzávěrka příštího čísla je ve středu 23. 5. 2007. Redakce: P. Ivo Prokop, Ivana Hoyerová V příspěvcích Z historie je doslovným citacím z farní kroniky ponechán jejich původní pravopis i stylist. úprava.

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 8 Ročník IV

13. května 2007

Nanebevstoupení Páně

Slova Credo říkají: „vstoupil na nebesa, sedí po pravici Boha Otce“ a bude zajímavé si v této souvislosti uvědomit, kde všude věřící lidé obvykle hledají Pána Ježíše – v kostele, v bratřích a sestřích, ve mši svaté, v modlitbě, v rozjímání, ve svatostánku atd. – to poslední je mimochodem krásná specialita když někdo tvrdí, že „Pán Ježíš je zamčený ve svatostánku“. Všechno výše uvedené, včetně toho svatostánku, jsou místa našeho setkávání s Ježíšem, která jsou však závislá na oné základní skutečnosti, řečené v Cedu, totiž, že Ježíš „vstoupil na nebesa a sedí po pravici Otcově“. Tedy, že odešel a nestýká se s námi tak, jako se stýkal se svými učedníky.

Jak si máme Ježíše po pravici Otcově představovat? Co to vlastně znamená? Představy příliš antropomorfní nejsou nejšťastnější, i když se vyskytují ve výtvarném umění. Symbolika tohoto obrazu je jasná. Místo po pravici je nejčestnější, nejvýraznější, jedinečné. Je třeba si uvědomit, že Ten, kdo je po pravici Otcově, je Ten, který byl ukřižován, kterého se představení národa zřekli, který byl postaven do pozice člověka zavrženého nejen lidmi, ale i Bohem, člověka, který nemá, lidsky viděno, žádnou šanci. Teprve toto spojení Ježíše ukřižovaného a Ježíše po Otcově pravici dává smysl jeho smrti. Není to pouze jakési vyznamenání, je to vyjádření vrcholného Božího „ano“ na Ježíšovu poslušnost. U sv. Pavla čteme, že v Ježíši našla všechna Boží zaslíbení své ano. Toto „ano“ bylo dovršeno tím, že ho Otec přijímá. Výraz „sedí“ má svůj smysl, protože to znamená definitivní umístění. Ježíšovo bytí po Otcově pravici není něco, s čím bychom nemohli počítat na věčnost, to platí jednou provždy.

Se vším důrazem je třeba říci, že Ježíš sedící po pravici Otcově je Bohočlověk, ten, ve kterém je nerozdělitelně a nesmíselně spojeno lidství a Božství, ten, který zde s námi žil, trpěl, zemřel a vstal z mrtvých. Tedy po pravici Otcově je Boží Syn a současně s tím musíme říci: „Po pravici Otcově je vzkříšený člověk.“

A to je ta nefantastičtější a nejneuvěřitelnější věc, kterou tu můžeme vypovědět. Jeden z nás je u Otce. Jeden z nás je proměněn a je u Boha. K tomu můžeme doplnit z Janova evangelia: „Jdu, abych vám připravil místo.“ Ježíš s námi tedy počítá. Proto, jestliže svým křtem patříme k Ježíši, toto místo po Otcově pravici je místo, které nám začíná Ježíš připravovat. Ne v tom smyslu, že my bychom Ježíše „vystrnadili“ z jeho pozice, ale v tom smyslu, že k němu patříme a „naš život je s Kristem skryt v Bohu“ (sv. Pavel). V listě Efezským (Ef 2, 6) Pavel píše: „Spolu s ním nás vzkřísil a spolu s ním uvedl na nebeský trůn v Kristu Ježíši“ – na tom je velmi milé, že zde není budoucí čas. Mluví se o tom, že je to teď. Toto si člověk musí „připustit“. Toto naše přináležení ke Kristu, přináležení do nebe, může být pro člověka, je-li dobře pochopeno, obrovsky mocný motiv, třeba i morální. „My však máme občanství v nebesích, odkud očekáváme i Spasitele, Pána Ježíše Krista. On promění tělo naší poníženosti v podobu těla své slávy silou, kterou je mocen všechno si podmanit“ (Fp 3, 20 – 21). Tady je jedna paradoxní věc: naše naděje vzrostla právě tím, že Ježíš od nás odešel. Ježíš, který patřil do lidského rodu, je u Boha. Můžeme si to aspoň trochu – mně nic lepšího nenapadá – představit jako nataženou pružinu. My tady na zemi, On je u Otce, pružina je zatím držena napjatá, ale je tady ona pořád skrytá síla, která má pružinu vymrštit, a tak nás dostat k Otcovi. My máme svou vlast v nebi, ne na obláčku, ale v bezprostřední blízkosti Boží, protože jsme Kristovými bratry. Tahle skutečnost už začala tím, že jeden z nás, který byl zcela Boží, tj. Kristus – je na pravici Otcově, tím tam my už patříme, i když tam ještě nejsme. Tohle musíme jasně a hluboko vědět, že naše vlast je na nebi. Protože jsme křtem a vírou Kristovi, proto patříme Bohu. Ono to zní možná pyšně, ale to neříkám ze sebe, ani proto ne, že si to jenom přeji. To říkám proto, že to říká Bůh, a já to po něm jenom opakuji, protože věc tak prostě je: máme svou vlast v nebi.

P.Aleš Opatrný

Z historie 53. část – P. František Roubík (10.)

Poválečné roky přinesly řadu rozmanitých událostí – radostných i bolestných. Jednou z těch nejbolestnějších se jistě stalo odštěpení církve československé.

„Dne 8. ledna 1920 vytvořila se československá sekta vedením odpadlých kněží: Dr. Karel Farský, naroz. 26. 7. 1880 v Škodějově u Semil, vysvěcen 29. 7. 1904, farář a spisovatel Bohumil Zahradník – Brodský. Ve Lnářích odpadl kněz Augustinián P. Alipius Arnošt a mnohé svedl k odpadu na osadě Lnářské, Bělčické, Kasejovické a Hvoždanské. V Kasejovicích usadil se odpadlý kněz Alois Janovský, dříve farář v Neugebau. Až lid pozná jejich charakter, bude se vraceti zpět do římskokatolické církve.“ Tolik o nastalé situaci P. Roubík. Nová církev vznikla a existuje dodnes. Pojďme si o ní napsat podrobněji.

Církev československá husitská vznikla pod názvem *církev československá* odštěpením od římskokatolické církve o Vánocích 1919, kdy byla v řadě římskokatolických kostelů slavena po téměř 300 letech poprvé bohoslužba v českém jazyce. V atmosféře změněné politické situace, nepřítli nakloněné tradici českého katolicismu, pokusů o radikální reformu této tradice a snah o vytvoření církve ztotožňující se s rozvinutým českým nacionalismem, hledajícím své kořeny v husitismu a české reformaci, popř. ve slovenských obdobích těchto hodnot, byla církev československá vyhlášena 8. ledna 1920 v Praze radikálním křídlem modernistického reformního hnutí římskokatolického duchovenstva v čele s ThDr. Karlem Farským, který byl později zvolen jejím prvním patriarchou. V období svého největšího rozmachu se k ní hlásilo přes milion obyvatel Československa. Za Protektorátu byla přejmenována na Církev českomoravskou, po roce 1945 se vrátila ke svému původnímu názvu. V církvi začal později postupný odklon od radikálních pozic k postojům blízkým protestantismu. Až teprve v 70. letech 20. stol. oficiálně uznala víru v Nejsvětější Trojici a v božství Ježíše Krista, čímž se zařadila mezi křesťanské církve. Roku 1971 se církev přejmenovala na Církev československou husitskou. Na počátku 21. století otřásly církvi dva skandály – nejprve spor mezi patriarchou Schwarzem a ostatními biskupy, kdy se čelní osobnosti církve vzájemně obviňovaly z neprůhledného hospodaření, zpronevěř a selhání v osobním životě, což vyústilo ve vynucenou rezignaci patriarchy, a posléze skandál ohledně pražského biskupa Karla Bicana, který, ač ženatý, požadoval sex po mladém muži, kterému pomohl z vězení a který byl na něm existenčně závislý. Skandál podtrhl fakt, že biskup o celé záležitosti lhal a že jej diecézní shromáždění poddrželo ve funkci i přes skandál a proti přání Ústřední rady a patriarchy.

Působení církve je omezeno prakticky jen na Českou a Slovenskou republiku. Organizace církve je rozdělena na 5 diecézí (pražskou, brněnskou, královéhradeckou, olomouckou a plzeňskou), celé území Slovenska pak pokrývá jediná diecéze (bratislavská).

Církev československá husitská se ve svém učení dává věst svědectvím a zvěstí Bible. Z církevní tradice přijímá to, co je s Písmem svatým ve shodě. Biblická orientace jí otevřela důležité poznání, že existuje jediná církev Kristova na celém světě, která je složena z křesťanů ve všech organizacích křesťanských církví.

Základem církevního života jsou pravidelné nedělní bohoslužby s liturgií dr. Karla Farského. Bohoslužba má dva vrcholy – zvěstování biblického poselství Božího slova a zpřítomnění Krista jako živého Pána církve a skrytého Pána dějin ve společenství při večeři Páně. Církev vysluhuje sedm svátostí – křest, biřmování, večeři Páně, pokání, manželství, útechu nemocných a svěcení kněžstva. Církev zajišťuje shromáždění duchovní péče o děti, mládež a dospělé a koná pravidelné biblické hodiny. Duchovní a jeho spolupracovníci se starají také o osobní duchovní péči, a to zejména při návštěvách v rodinách, u nemocných, osamělých, pozůstalých a dalších zájemců o setkání s představiteli církve. Duchovního lze požádat o tzv. pastorační rozhovor anebo o soukromou zpověď. Duchovní je vázán zповědním tajemstvím.

Podle posledního sčítání lidu se k ní v ČR hlásí 99 103 věřících a v SR cca 6 000 věřících. VII. patriarchou byl 23. 9. 2006 zvolen ThDr. Tomáš Butta. Jejimi členy jsou i prezident ČR Václav Klaus a předseda ČSSD Jiří Paroubek.

Tolik tedy encyklopedické informace o nově vzniklé církvi. Ale vraťme se zpět do poválečných let a nechme kronikáře vyprávět dál: „Krádeže v kostelích po celé republice jsou na denním pořádku. Na mnohých místech sektáři českoslovenští násilím zabírali katolickým kostely i fary. Katolíci nemají právní ochrany vlády republiky, musí sami kostely si hájiti, při čemž osvědčily se

všude organizace katolického lidu a spolky katolické, zvláště „Orel“, který i krev proléval a život nasadil na obranu kostelů proti zlodějům a lupičům.“ Takto tedy pisatel viděl tehdejší realitu. Kristova církev opět krvácela z ran, které vždy způsobovaly radikální postoje na té či oné straně. Snad jednou překonáme to, co nás rozděluje, a najdeme společnou řeč o tom, co nás spojuje. A podíváme-li se na hlavní teze nové církve, poznáváme, že toho společného je skutečně mnoho.

Následuje zmínka o státní půjčce a po dlouhé době konečně také pár slov o počasí. „Válečné půjčky rakouské upsané ze jmění nadačního a benefičiálního sanovány tím způsobem, že se učinily nové úpisy na IV. stát. půjčku. Rok 1920 byl celý suchý. Proto píče bylo méně, hlavně však žita byla řídká a všechny druhy obilí málo se urodily. Bramborů bylo na faře dost. Ze sucha i slámy bylo málo. Dobytek roku tohoto již rekvirován nebyl.“

Další odstavec věnuje pisatel kroniky významné osobnosti P. G. Kordulemu, který se v Rožmitále narodil a vedle duchovní činnosti proslul především jako výborný varhaník a klavírista. „Dne 16. prosince 1920 přistěhoval se na zdejší farnost dp. Gerhard Kordule, farář v. v. z pražské diecese. Narodil se 24. 9. 1857 v Rožmitále jako jediný syn městského početvedoucího, bývalého učitele a varhaníka Antonína Kordule. Gymnasium studoval v Praze a byl 16. 7. 1882 v Praze na kněze posvěcen. Jako gymnasista od kvarty hrál na varhany v seminářském kostele, jako bohoslovec absolvoval varhanickou školu pod vedením hudebního skladatele Skuherského. Působil v Praze jako kaplan u sv. Haštala a u sv. Vojtěcha, předtím na velké německé osadě Zettlitz u Karlových Varů, jako výpomocný profesor náboženství na akadem. gymnasiu. v Praze, jako farář na německ. farných Altsattel a Hals a ve výslužbě v Radotíně u Prahy. Jako v Radotíně tak i zde vypomáhá ochotně v duchovní správě, zvláště na kazatelně a ve farní kanceláři. Když zasedne za varhany a dotkne se manuálů a hraje, poskočí srdce celebranta u oltáře a lid sám jeho hru na varhany rozpozná a oceňuje ji. Bydlí ve Starém Rožmitále poblíž fary a kostela v domě pana tajemníka obcí Františka Stupky. Při bisk. generální visitaci v Star. Rožmitále vyznamenán byl hodností biskupského notáře.“

A co nás čeká v příštím díle? Spolu s našimi předky postavíme v obcích pomníky obětem války a dozvíme se jména těch, kteří v ní padli.

(Pokračování příště)

Ivana Hoyerová

Zájezd KDU-ČSL do Boru, Mariánských Lázní, Bečova a Teplé dne 9. června 2007

Odjezd: 6.00 hod z autobusového nádraží v Rožmitále p. Tř.

Bor u Tachova: 8.30 – 10.30 mše sv. v místním kostele, prohlídka Lorety

Mariánské Lázně: 11.00 – 12.00 prohlídka kolonády, zpívající fontána

Bečov nad Teplou: 12.30 – 15.00 návštěva zámku, kde jsme objednaní od 13.00 na I. prohlídkový okruh, tj. slavný relikvíř sv. Maura

Vstupné: dospělí 90 Kč, senioři nad 65 let 70 Kč, studenti, ZTP 50 Kč, děti do 6 let, ZTP/P 5 Kč

Teplá: 15.30 – 16.30 prohlídka premonstrátského kláštera
Vstupné: dospělí a senioři 90 Kč, studenti, ZTP 60 Kč, děti do 10 let zdarma

Možnost občerstvení bude v Teplé.

Předpokládaný návrat: 19.30 hodin

Cena zájezdu: dospělí 270 Kč, děti do 15 let zdarma

Zájezd nutno zaplatit do 23. května 2007.

Závazné přihlášky a peníze přijímá paní J. Lišková, tel: 318 665 303

Doporučení organizátorů:

Nezapomeňte pro všechny případy občanské průkazy a průkazky zdravotní pojišťovny a také léky, které máte užívat. Posezení a občerstvení v Teplé bude přibližně kolem 16.30 – 17.00 hod. Je tudíž vhodné mít během výletu něco k zakusnutí.

Zároveň s vámi se těšíme na hodně hezkých zážitků.

Relikviář sv. Maura